

Carme, de jove, durant l'etapa catalana

També degué anar a l'escola. Conte'm la seua vida escolar

Sí, tota l'escolaritat la vaig fer a França, sols he tingut llibres francesos, encara els conserve amb estima. La mestra més volguda es deia Madeleine Benoit. A les fotos escolars sempre em demanava al seu costat, amb la mà al meu muscle. Recorde com era l'edifici, el pati i totes les companyes. Les més amigues eren Marie Terèse, Odette i Rose. També el catecisme i la primera comunió, on vaig ser la primera, va ser a França.

Carme parla valencià, castellà i francès perfectament. També canta molt bé les havaneres.

Com va conèixer el seu marit?

La meua germana María era casada amb un germà del meu home. El meu marit es deia Vicent Forés Rodrigo, ens llevàvem set anys. Tots vivíem a la mateixa casa. Ell m'ensenyava el catecisme, oracions i poesies. Passem la primera Guerra Mundial a França i després com no hi havia res que fer, tornem a Espanya. El pare mor i és enterrat a les Coves. Llavors em pose a servir a casa d'una família a Sants, Barcelona. Vicent també treballava a Barcelona i venia a visitar-me quan rebia carta del seu germà i de la meua germana des de França, a fi de donar-me notícies. La meua ama va clissar Vicent i em deia que no venia per les cartes que venia a veure'm a mi. Ens vam fer nuvis i ens vam casar a les Coves. Amonestats a Sants i a les Coves. No hem tingut mai fills.

Com ha canviat la vida d'ençà!

Sí, es patia molt. Ara vivim com senyors perquè ens paguen i totes les necessitats es cobreixen.

Dorm bé per la nit?

Gràcies a Déu, sí. També tinc gana i tot ho trobe bo.

Què s'aprén amb els anys?

La vida et dona molt infortunys. He passat dues guerres, molts treballs i peripècies. He enyorat no tindre fills.

Així considera que la realitat de la vida és dura?

Considere que viure és sacrifici. Però, si vols fer-ho bé, ves pel camí recte.

Quin consell donaria vosté als joves?

Que se preparen per a la vida, estudiant, aprenent un ofici. Que facen tot el bé que pugen. Si fas bé, bé trobes.

Li ha agradat rebre l'homenatge que li han preparat les autoritats, la família i tot el poble?

Estic molt contenta i agraïda per tot a tots. M'han fet molts regals i he rebut moltes atencions.

Aleshores té il·lusió de viure?

Sí, i no tinc por de res. En la vida ens passen moltes coses, però em sent una persona afortunada perquè jo tinc una família que m'estima. Estic molt satisfeta dels fills de Paquita: Jorge i Sussana. Els de Carmen i Joaquim: Ximo i Carlos. Tinc moltes amistats que em visitem a diari, són com de la família. Els fills dels amos de França pensaven vindre a la festa, però ell va caure i no va poder ser.

Així és Carme, acollidora, agradable i agraïda.

És clar que els anys viscuts i l'experiència acumulada ens ensenya la millor manera de viure la vida.

Per molt anys que ens puguem retrobar, Carme!

El matrimoni quan vivia a França